

دوتا ۲۸۹	عهد جدید / ۱۸
	رومیان - بخش دوم
T = معلم ۱ (تدریس توسط معلم ۱)	

(T) به برنامه " دوره شاگردسازی از رادبو " خوش آمدید. در این مجموعه تعلیمی، فرصت خواهید داشت با کتاب مقدس آشنا شوید. هنگامی که به این برنامه گوش می‌دهید، در دفترتان یادداشت بردارید یا برنامه را ضبط کنید. امروز رساله به رومیان - بخش دوم را معرفی می‌کنیم. درباره تقسیم‌بندی و پیام اصلی رساله به رومیان مطالبی خواهیم آموخت.

نکته پنج. "تقسیم‌بندی رومیان"

می‌توان این عناوین را بر رساله به رومیان گذاشت: "رومیان - پیام انجیل درباره عدالت خدا"، یا "رومیان - دستورالعملی مسیحی درباره عدالت خدا". این رساله به توصیف عیسی مسیح در مقام عدالت ما می‌پردازد. مضمون رومیان در رومیان ۱: ۱۶-۱۷ نوشته شده است: "انجیل... قدرت خدا است برای نجات تمام کسانی که ایمان بیاورند... همانطور که کتاب آسمانی می‌فرماید: 'فقط کسی نجات پیدا می‌کند که به خدا ایمان داشته باشد'". رساله به رومیان را می‌توان به دو بخش تقسیم کرد:

اول. بخش تعلیمی: "به عدالت خدا ایمان آورید"

این بخش متشکل است از فصلهای ۱ تا ۱۱ و می‌توان آن را به چهار قسمت دیگر تقسیم کرد:

"قسمت اول. نیاز به عدالت خدا". این در رومیان ۱: ۱ تا ۳: ۲۰ ذکر شده است. در فصل اول، پولس با خاطرنشان ساختن گناهان سنگین غیریهودیان، نشان می‌دهد که ایشان واقعاً به عدالت خدا نیاز دارند. در فصل ۲، او با خاطرنشان ساختن گناهان یهودیان، نشان می‌دهد که ایشان نیز واقعاً به عدالت خدا نیاز دارند. در فصل ۳: ۱-۲۰، او به این نتیجه‌گیری می‌رسد که گناه و محکومیت آن، جنبه فراگیر و جهانی دارد. عدالت خالص انسانی، در عالم، وجود خارجی ندارد. خدا هرگز انسانها را بر اساس "به اصطلاح" عدالت خودشان عادل نخواهد شمرد.

"قسمت دوم. طریق دست‌یافتن به عدالت خدا". این در رومیان فصلهای ۳: ۲۱ تا ۴: ۲۵ ذکر شده است. در فصل ۳: ۲۱-۳۱، پولس تعلیم می‌دهد که خدا عدالت خود را در قربانی کفاره کننده‌ای که توسط مسیح بر روی صلیب انجام شده، آشکار کرد. همه انسانها می‌توانند با ایمان آوردن به عیسی مسیح، عدالت خدا را دریافت دارند. در فصل ۴، پولس ثابت می‌کند که عدالت خدا از طریق ایمان، در عهدعتیق نیز طریق نجات محسوب می‌شد.

"قسمت سوم. "اثرات عدالت خدا". این در رومیان فصلهای ۵ تا ۸ ذکر شده است. طبق فصل ۵، عدالت خدا ثمراتی از قبیل آرامش و اطمینان از نجات کامل به همراه می‌آورد. در فصل ۶، عدالت خدا بطور جدانشدنی با برخوردارگی از يك زندگی مقدس رابطه دارد. در فصل ۷، شخص مسیحی از شریعتی که یهودیان تعریف می‌کنند، آزاد شده است (۱-۶)، و اینکه هر گناهکار، عملکرد احکام اخلاقی خدا را در زندگی خود تجربه می‌کند (۷-۱۳)، و هر مسیحی با شریعت گناه، که همچنان بخشی از ذات او است، در کشمکش بسر می‌برد (۱۴-۲۵). در فصل ۸، شخص مسیحی عمل روح القدس را تجربه می‌کند (۱-۲۷)، و در همه شرایط زندگی، پیروزی کامل و قطعی دارد (۲۸-۳۹).

"قسمت چهارم. بخشنده عدالت خدا". این در رومیان فصلهای ۹-۱۱ ذکر شده است. در فصل ۹، با درنظر گرفتن بی‌ایمانی قوم اسرائیل، عدالت و امانت خدا اثبات می‌شود. بی‌ایمانی و عدم‌پذیرش قوم اسرائیل جنبه "مطلق نداشت"، بلکه بقیه اندکی نیز وجود داشت. در فصل ۱۰، گفته می‌شود که عدالت خدا در مسیح فراهم شده و صرف‌نظر از غیریهودی یا یهودی بودن، به هر کس که ایمان بیاورد، بخشیده می‌شود. بی‌ایمانی اسرائیل و عدم‌پذیرش آنها "حکم قطعی" آنان محسوب نمی‌شود. دعوت خدا از یهودیان برای دریافت نجات همچنان پابرجا است. در فصل ۱۱ ذکر می‌شود که خدا چگونه از سقوط قوم اسرائیل برای نجات دادن جماعت غیریهودیان، و از نجات غیریهودیان برای نجات دادن جماعت یهودیان، استفاده می‌کند (۱۱-۲۴). بی‌ایمانی و عدم‌پذیرش یهودیان "نهایی نبود"؛ خدا نه تنها تمامیت معین غیریهودیان، بلکه تمامیت معین یهودیان را نیز نجات خواهد داد، یعنی همه انانی را که او برگزید، و همان کسانی که بطور قطع به عیسی مسیح ایمان خواهند آورد (۲۵-۳۲).

دوم. بخش عملی: "عدالت خدا را اجرا کنید"

این بخش متشکل است از رومیان فصلهای ۱۲-۱۶ و می‌تواند به دو قسمت دیگر تقسیم شود:

"قسمت اول. نمایان شدن عدالت خدا". این در رومیان فصلهای ۱۲: ۱ تا ۱۳: ۱۵ ذکر شده است. فصل ۱۲ درباره رفتار مسیحیان با خدا و مسیحیان دیگر و مخالفان تعلیم می‌دهد. فصل ۱۳ درباره رفتار مسیحیان با حکومت و همسایگان و مسیح تعلیم می‌دهد. فصل ۱۴: ۱ تا ۱۵: ۱۳ درباره رفتار مسیحیان قوی و ضعیف نسبت به یکدیگر تعلیم می‌دهد.

"قسمت دوم. همکاران عدالت خدا". این در رومیان فصلهای ۱۵: ۱ تا ۱۶: ۲۷ ذکر شده است. فصل ۱۵: ۱-۳۳، به شرح خدمت پولس در میان غیریهودیان، روش او و نقش‌هایش می‌پردازد. فصل ۱۶ به توصیف افرادی دیگری می‌پردازد که همکاران عدالت خدا هستند.

نکته شش- پیام اصلی رومیان

اول. "خدای کتاب مقدس خود را به همه انسانهای تاریخ عالم آشکار می‌کند".

خدا خود را از طریق خلقت مکشوف ساخته است. رومیان ۱: ۱۹-۲۰ می‌فرماید که خدا وجود یا واقعیت وجود و قدرت خود را از طریق امور دیدنی در خلقت آشکار کرده است. همچنین خدا خود را از طریق الزامات احکام نوشته شده بر دل انسانها آشکار کرده است. رومیان ۲: ۱۵ می‌فرماید که خدا اراده خود را از طریق آنچه که انسانها در دل خود می‌شناسند و آنچه که وجدانشان بر آن گواهی می‌دهد، درباره چگونگی رفتارشان بر آنها آشکار کرده است. طریقهای دیگری که خدا بوسیله آنها خود را بر انسان آشکار کرده است، بر اساس پیدایش ۶: ۵ و ۱۱-۱۳، عبارت است از داوری کردن گناهان انسانها؛ و بر اساس اعمال ۱۴: ۱۷ و ۲۴-۲۸، عبارت است از طریق مراقبت و رفع نیاز انسانها؛ و بر اساس متی ۲۴: ۱۴ از طریق موعظه پیام انجیل. از آنجا که خدا وجود خود را بر همه انسانها آشکار کرده است، بنابراین دیگر هیچکس نمی‌تواند عذری بیاورد که چرا در طلب خدای کتاب مقدس نبوده است (رومیان ۳: ۱۱ و ۱۹).

دوم. "تمام انسانهای تاریخ عالم گناه کرده‌اند".

رومیان ۳: ۲۳ می‌فرماید: "همه گناه کرده‌اند و هیچکس به آن کمال مطلوب و پر جلالی که خدا انتظار دارد، نرسیده است". "گناه کرده‌اند" یعنی از رسیدن به معیار بی‌نقص خدای کتاب مقدس بازمانده‌اند. این یعنی اینکه آنها از هدفی که خدا برای آنها داشت، یعنی نشان دادن حضور و صفات پر جلال خدا، محروم شدند. بنابراین بر اساس رومیان ۳: ۱۰-۱۱، هیچ تفاوتی بین ملت‌ها نیست. اگر چه برخی انسانها "در نظر خویش" عادل و درستکار بنظر می‌آیند، اما حتی يك نفر هم نیست که "در نظر خدا" عادل باشد. هر چند انسانها به وجود مشکلات در جهان واقف هستند، اما هیچکس بدرستی نسبت به وضعیت اسفناک خود آگاهی ندارد. اگر چه انسانها در جستجوی معرفت و پاسخ سؤالات هستند، اما هیچکس نیست که طالب خدا باشد، خدایی که منشأ فهم و رستگاری است. از آنجا که همه انسانهای تاریخ عالم گناه کرده‌اند، بنابراین همه انسانهای تاریخ عالم به نجات نیاز دارند، یعنی نیاز دارند تا برای نجات یافتن عدالت خدا را "دریافت" کنند.

سوم. "انسانها تنها توسط ایمان عادل شمرده می‌شوند".

یک - "هیچکس توسط عدالت خویش عادل شمرده نمی‌شود". موسی در لایوان ۱۸: ۵ فرمود که هر کس با اطاعت از دستورات خدا "زنده خواهد ماند". رومیان ۱۰: ۲-۵ می‌فرماید که به تصور یهودیان این بدان معنا بود که هر کس که "تلاش می‌کرد تا در عالیترین حد خود دستورات خدا را نگاه دارد"، عادل شمرده می‌شد و صاحب حیات جاودانی می‌گردید، یعنی رستگار می‌شد. بنابراین یهودیان سعی می‌کردند تا عدالت خود را با اطاعت از احکام خدا، به بهترین نحو ممکن، اثبات کنند. اما آنها در اشتباه بودند. آنها از یاد برده بودند که خواست خدا از آنان نگاهداشتن احکام نبود، بلکه "اطاعت کامل" از احکام بود. و هیچکس در تاریخ بشریت قادر نبوده تا بدون کم و کاست از دستورات خدا اطاعت کند. همه در تاریخ بشریت از رسیدن به معیار عالی خدا بازمانده‌اند. رومیان ۳: ۱۹-۲۰ می‌فرماید که هیچکس بوسیله رعایت احکام در عالیترین حد خود، در نظر خدا عادل محسوب نخواهد شد، زیرا هیچکس قادر به رعایت بی‌کم و کاست دستورات خدا نیست. دهان همه انسانهای روی زمین بسته خواهد شد. هیچکس در مقابل خدای کتاب مقدس عذری نخواهد داشت. تمام عالم در برابر خدای کتاب مقدس مسؤول خواهند بود.

دو - "انسانها تنها از طریق دریافت عدالت خدا عادل خواهند گردید". رومیان ۱۰: ۴ می‌فرماید که عیسی مسیح "به راه پیروی از دستورات پایان بخشیده است" تا انسانها بتوانند "عدالت خدا" را بوسیله ایمان آوردن به عیسی مسیح "دریافت" کنند. عیسی مسیح بدون گناه بود و بطور کامل به تمام اقتضاهای احکام خدا تحقق بخشید. هر که به عیسی مسیح ایمان بیاورد، عدالت خدا را بعنوان هدیه‌ای رایگان که از روی فیض عطا شده، از خدا دریافت خواهد کرد. هیچکس قادر نیست تا عدالت خود را از طریق نگاه داشتن احکام خدا یا انجام اعمال نیک بدست بیاورد. اما همه می‌توانند عدالت خدا را بوسیله ایمان آوردن به عیسی مسیح که برای کفاره کردن گناهانشان جان داد، دریافت کنند. به همین دلیل رومیان ۳: ۲۸ می‌فرماید: "ما بوسیله ایمان به عیسی مسیح نجات پیدا می‌کنیم و در حضور خدا بی‌گناه به حساب می‌آییم، نه بسبب کارهای خوب خود یا انجام تشریفات مذهبی".

سه - "انسانهایی که قبل از عیسی مسیح زیستند تنها بوسیله ایمان عادل شمرده شدند". رومیان ۴: ۱-۵ نشان می‌دهد که عهدعتیق نیز چنین تعلیم نمی‌دهد که انسانها بتوانند از طریق انجام اعمال شریعت یا انجام تشریفات مذهبی، عادل شمرده شوند. پیدایش ۱۵: ۶ می‌فرماید: "ابرام به خداوند اعتماد کرد و به همین سبب خداوند از او خوشنود شده، او را پذیرفت". هر چند انسانها ممکن است که در مقابل دیگران درباره انجام اعمال شریعت یا تشریفات مذهبی فخر بفرشند، اما در مقابل خدا قادر به فخر فروشی نیستند. انسانهایی که بر انجام اعمال شریعت تکیه می‌کنند، می‌کوشند تا خود را در مقابل خدا عادل گردانند، اما انسانهایی که به عیسی مسیح ایمان دارند، بدست خود خدا عادل می‌گردند.

چهارم. "انسانهایی که از طریق ایمان عادل گشته‌اند با خدا در صلح بسر می‌برند" (رومیان ۵: ۱).

که به عیسی مسیح ایمان داشته باشد، "صلح" دارای معانی زیر است:

یک - صلح یعنی حصول اطمینان از بخشوده شدن گناهان "گذشته او است، و همینطور اطمینان از عادل‌شمردگی او در برابر خدا و مصالحه او با خدا (۵: ۱-۲ و ۱۰).

دو - صلح یعنی اینکه خدا بخاطر خیریت شخص مسیحی، بر تمام شرارتهای "زمان حال" غلبه می‌یابد. رنجی که او تجربه می‌کند منجر به استقامت، شکل‌گیری شخصیت مسیحی و امید خواهد گردید (۵: ۳-۵ و ۸: ۲۸).

سه - صلح یعنی اینکه وقایع مربوط به "آینده" جهان قادر نخواهند بود که انسان مسیحی را از خدا جدا سازند. او همین حالا از غضب آینده خدا نجات یافته است. و هیچ شرایط دشواری قادر نخواهد بود که او را از محبتی که خدا نسبت به او دارد، جدا سازد (۵: ۹ و ۲۱؛ ۸: ۳۷-۳۹).

پنجم. "عهد عتیق اگر چه باعث نجات نمی‌باشد، اما دارای کاربردهای مهمی است."

رومیان ۳: ۲۸ تعلیم می‌دهد که هیچکس بوسیله ننگ داشتن احکام شریعت نجات نخواهد یافت. رومیان ۳: ۲۰ تعلیم می‌دهد که احکام شریعت مانند "آینه‌ای" عمل می‌کند که انسانها گناهان خویش را در آن تشخیص می‌دهند. رومیان ۵: ۲۰ تعلیم می‌دهد که احکام شریعت مانند "ذره بینی" عمل می‌کند که از طریق آن انسانها می‌توانند عظمت و زشتی گناهانشان را ببینند. رومیان ۳: ۱۹ تعلیم می‌دهد که احکام شریعت مانند "قاضی" عمل می‌کند که تمام انسانها را محکوم می‌سازد و آنها را در مقابل خدا پاسخگو می‌شناسد. غلاطیان ۳: ۲۴ تعلیم می‌دهد که احکام شریعت مانند "معلم مدرسه‌ای" عمل می‌کند که انسانها را نسبت به نیازشان به مسیح و عدالت او آگاه می‌سازد. رومیان ۱۳: ۸-۱۰ تعلیم می‌دهد که احکام شریعت مانند "راهنمایی" عمل می‌کند که انسانها را هدایت می‌کند تا چگونه طریق زندگی مسیحی را در پیش بگیرند. و اول تیموتائوس ۱: ۹-۱۱ تعلیم می‌دهد که احکام شریعت مانند "افساری" عمل می‌کند که انواع مختلف شرارتهایی را که در میان انسانها وجود دارد، محدود می‌کند.

ششم. "عادل‌شمردگی به‌گونه‌ای جدانشدنی با تقدیس یافتن در ارتباط می‌باشد."

"عادل‌شمردگی" به معنای آن است که خدا آن انسانی را که با ایمان، کفاره مسیح را برای گناهانش پذیرفته، کاملاً عادل محسوب کند و با او همچون یک انسان عادل عمل کند. در رومیان ۶ "تقدیس" به معنای "قدوسیت" است. منظور از قدوسیت "بیشتر به‌معنی برخورداری از یک وضعیت است تا دنبال کردن یک فرایند". تأکید رومیان ۶ بر دنبال کردن فرایندی نیست که منجر به مقدس‌تر شدن روزافزون بینجامد، بلکه تأکید بر "گسستن از گناه است، که این عمل یکبار و برای همیشه انجام می‌پذیرد، و همچنین تأکید بر تعهد برای درستکار بودن".

رومیان ۶: ۵-۷ تعلیم می‌دهد که هر کس که از طریق ایمان، در مرگ مسیح با او یکی شد، در قیامت مسیح نیز با او یکی خواهد شد. از طریق ایمان به مسیح، انسانیت کهنه با او مصلوب شد، تا جایی که وضعیت بدن جسمانی او دیگر توسط طبیعت گناه‌آلود تعیین و کنترل نمی‌شود. اسارت ناخواسته و اجباری او به گناه، بطور یقین از میان برداشته شده است. پولس تعلیم می‌دهد که ماهیت واقعی و نقشه مسیحیت آن است تا پدیدآورنده زندگی جدیدی باشد. خصوصیت ذاتی اتحاد با مسیح این است که شراکت در امتیازات مرگ مسیح، بدون شراکت در امتیازات قیام او، امکان‌پذیر نیست. شراکت در امتیازات قیام مسیح، در وهله اول به معنای هم‌شکل شدن با مسیح بوسیله در پیش گرفتن زندگی‌ای مقدس بر زمین است. و معنای دوم آن، هم‌شکل شدن با مسیح در ادامه دادن به یک زندگی پر جلال و جاودانه روح و جسم است که بدنبال این زندگی خواهد آمد (رومیان ۸: ۱۱). هر دو اینها در آن زندگی نوینی وجود دارند که از طریق عیسی مسیح در ما جریان دارد.

یک - "پولس تعلیم می‌دهد که هم‌شکل شدن با مرگ مسیح، بدون هم‌شکل شدن با حیات او غیرممکن است". بین مرگ و قیام "واقعی" مسیح و مرگ و قیام "روحانی ایماندار" شباهتی وجود دارد. همچنین رابطه‌ای علت و معلولی بین این دو هست: همانگونه که قیام مسیح پیامد مسلم مرگ او بود، همچنین "زندگی مقدس، پیامد مسلم" در زندگی آن فرد مسیحی است که با مسیح مرده است. قیام مسیح بطور حتم منجر به مقدس شدن شخص مسیحی می‌گردد. او شریک حیات مسیح می‌باشد زیرا با مرگ مسیح نیز شریک شد.

دو - "پولس تعلیم می‌دهد که هم‌شکل شدن با حیات مسیح، بدون هم‌شکل شدن با مرگ او غیرممکن است". فرد مسیحی باید عادل گردد و با خدا مصالحه کرده باشد تا بتواند مقدس شود. عادل‌شمردگی و مصالحه او با خدا، بدون مقدس شدن که پیامد آن می‌باشد، غیرممکن است. او برای تقدیس یافتن، باید عادل گردد. همانگونه که مرگ مسیح قبل از قیام او اتفاق افتاد، به همین ترتیب نیز عادل‌شمردگی و مصالحه با خدا نیز باید قبل از مقدس شدن زندگی باشد. مرگ عیسی مسیح، عادل‌شمردگی شخص مسیحی را حتمی می‌گرداند. مسیحی باید شریک مرگ مسیح باشد تا بتواند شریک حیات او نیز باشد.

بنابراین، رساله به رومیان تعلیم می‌دهد که عادل‌شمردگی و مقدس بودن، و نتیجه آن یعنی تقدیس شدن، ارتباطی تنگاتنگ و جدایی‌ناپذیر با یکدیگر دارند. مرگ و قیام عیسی مسیح، موجب عادل‌شمردگی و مقدس بودن می‌گردد، و نتیجه آن، یعنی تقدیس شدن فرد مسیحی را به‌دنبال دارد. شخص مسیحی توسط ایمان خود به عیسی مسیح با مرگ و قیام او شریک می‌گردد.

هفتم. "مسیحیان باید در روح زندگی کنند."

"زیستن در روح" تجربه‌ای عرفانی نیست، بلکه وظیفه‌ای است مسلم برای هر روز.

یک - رومیان ۸: ۵ تعلیم می‌دهد که یک مسیحی واقعی بر چیزهایی تفکر می‌کند که روح‌القدس می‌طلبد، یعنی او بر تعالیم کتاب‌مقدس تفکر می‌کند (یوحنا ۱۴: ۲۶ و ۱۶: ۱۳-۱۴ و افسسیان ۶: ۱۷).

دو - رومیان ۸: ۱۳ تعلیم می‌دهد که یک مسیحی واقعی اعمال ناشایست جسم را می‌گذد، یعنی او هر نوع گناهی را که بخواهد از طریق بدن جسمانی خود را بروز بدهد، نابود می‌کند.

سه - رومیان ۶: ۱۳ و ۱۹ با اصرار از مسیحیان می‌خواهد تا دیگر اعضای بدن خود را وسیله‌ای برای انجام اعمال شریرانه نسازند. مسیحیان واقعی باید هر عضو از بدن خود را بعنوان وسیله‌ای برای انجام آنچه که در نظر خدا پسندیده است، به او تقدیم کنند.

هشتم. "خدا در همه امور حاکمیت مطلق دارد."

یک - "خدا در نجات انسانها حاکمیت مطلق دارد". رومیان ۸: ۲۹-۳۰ تعلیم می‌دهد که همه آن انسانهایی که خدا برگزیده یا انتخاب کرده است، نجات خواهند یافت.

دو - "خدا در محبت خود حاکمیت مطلق دارد". رومیان ۸: ۳۵-۳۹ تعلیم می‌دهد که هیچ اتفاقی بر زمین قادر نیست تا مسیحی را از خدا، یا محبتی که خدا نسبت به او دارد جدا سازد.

سه - "خدا در نیکویی حاکمیت مطلق دارد". رومیان ۸: ۲۸ تعلیم می‌دهد که همه اتفاقات بر زمین، توسط خدا برای خیریت مسیحیان بکار گرفته می‌شوند.

حاکمیت مطلق خدا بدان معنا است که خدا پادشاه عالم است و هیچکس نمی‌تواند مانع عملی ساختن نقشه‌ای باشد که او برای جهان و هر مسیحی، از جمله شخص شما دارد (فیلیپیان ۱: ۶).

نهم. "انسانها بخاطر کاری که خدا برای آنها انجام می‌دهند، فرزندان خدا می‌گردند".

یک - رومیان ۹: ۶-۹ تعلیم می‌دهد که انسانها بواسطه توارث بشری نیست که فرزندان خدا می‌گردند بلکه تنها بخاطر وعده بی‌چون و چرا و مطلق خدا.

دو - رومیان ۹: ۱۰-۱۳ تعلیم می‌دهد که انسانها بواسطه امتیازاتی که اعمال نیک فراهم می‌آورد نیست که فرزندان خدا می‌گردند بلکه تنها بواسطه برگزیدگی و دعوت خواندگی مطلق خدا (دوم تسالونیکیان ۲: ۱۳-۱۴).

سه - رومیان ۹: ۱۴-۱۶ تعلیم می‌دهد که انسانها بخاطر سعی و کوشش انسانی یا خواست و اراده انسانی نیست که فرزندان خدا می‌گردند، بلکه تنها بواسطه رحمت مطلق خدا (۹: ۱۸).

این همان چیزی است که عیسی مسیح تعلیم می‌دهد، هنگامی که می‌فرماید: "فقط کسی می‌تواند نزد من آید که پدرم خدا او را بسوی من جذب کند" و "بعضی نزد من خواهند آمد و ایشان کسانی هستند که پدرم خدا به من داده است" (یوحنا ۶: ۳۸ و ۴۴ و ۶۵).

دهم. "نقشه خدا، نجات دادن یهودیان و نیز غیریهودیان است".

رومیان ۱۱: ۱۱-۲۷ می‌فرماید که رد کردن قوم نامطیع اسرائیل، به پذیرفته شدن جماعت کثیر ایمانداران غیریهودی منجر می‌شود. و پذیرفته شدن ایمانداران غیریهودی نیز به پذیرفته شدن جماعت کثیر ایمانداران یهودی منجر می‌شود. بدین ترتیب، همه آن انسانهایی که خدا در طول تمام نسلهای تاریخ، از میان غیریهودیان و یهودیان برگزیده، نجات خواهند یافت. جماعت کثیر غیریهودیان و یهودیان، نجات خواهند یافت. اما غیریهودیان و یهودیان بی‌ایمان هیچگاه به ملکوت خدا داخل نخواهند شد (متی ۸: ۱۱-۱۲ و مکاشفه ۲۱: ۸).

یازدهم. "خدا خواهان تبدیل یافتن مسیحیان است".

رومیان ۱۲: ۱-۳ و ۱۳: ۱۴ تعلیم می‌دهد که همه مسیحیان باید بصورت مداوم و فزاینده به شباهت مسیح تبدیل شوند. هرچند این خدا است که قدم اول را در رستگاری و زندگی آنان بر می‌دارد، اما هر مسیحی "مسئول است" تا نسبت به قدمهای برداشته شده از سوی خدا "واکنش" نشان بدهد. رساله به رومیان تعلیم می‌دهد که "بدون مقدس شدن، عادل‌شمردگی ممکن نیست" و "بدون وجود مسؤولیت انسانی، برگزیدگی الهی" نمی‌تواند در بین باشد. يك مسیحی در صورت ادامه دادن به يك زندگی پر از شك و ناطاعتی، هیچگاه نمی‌تواند از نجات خود مطمئن باشد. آموزه‌های مربوط به برگزیدگی الهی و عادل‌شمردگی نمی‌توانند در فکر یا زندگی مسیحیان، از آموزه‌های مسؤولیت انسانی و مقدس شدن تفکیک شوند.

دوازدهم. "خدا خواهان آن است که مسیحیان مطیع همه قدرتها باشند".

رومیان ۱۳: ۱۳ تعلیم می‌دهد که همه مسیحیان باید مطیع قدرتهایی باشند که خدا بر آنها تعیین کرده است. همه انسانها باید مطیع قدرت خدای کتابمقدس، یا مرجعیت کتابمقدس باشند.

و همه شهروندان باید مطیع رهبران حکومتی باشند که بر آنها تعیین شده‌اند، مگر در مواقعی که حکم آنها مخالف با اوامر خدا باشد (اعمال ۵: ۲۹).

سیزدهم. "خدا خواهان آن است که مسیحیان یکدیگر را ببینند".

رومیان ۱۴: ۱ تا ۱۵: ۱۳ تعلیم می‌دهد که مسیحیان قوی باید "وسواسهای" مسیحیان ضعیف را ببینند، و اینکه مسیحیان ضعیف نباید "باورهای" مسیحیان قوی را محکوم کنند. البته این تنها تا زمانی صادق است که وسواسها و باورها، مخالف با حقایق یافت شده در کتابمقدس نباشند.

تکلیف برای هفته آینده

- اول. در طول هفته آینده، اول قرننثیان فصلهای ۱ تا ۸ را بخوانید. هفته بعد، به معرفی اول قرننثیان خواهیم پرداخت.
- دوم. کتابهای دستورعمل "بروید و ملکوت خدا را موعظه کنید" را ملاحظه کرده و به آدرس اینترنتی www.dota.net مراجعه کنید. این آدرس را به حروف تکرار میکنم
- سوم. هر شنبه تا چهارشنبه به برنامه "دوره شاگردسازی از رادیو" گوش دهید.